

Prodloužený víkend v Polsku

Jak rozvíjet přeshraniční spolupráci a přeshraniční aktivity? V jaké zemi vybrat zahraniční školu pro naše žáky, zaměstnance a rodiče, aby mohlo docházet k vzájemnému setkávání a výměnám žáků a zaměstnanců? To byly otázky, před kterými jsme stáli v roce 2010 a na které jsme se pokoušeli ještě dlouho před tím hledat odpovědi. Nakonec jsme dobře vybrali, a tak i v letošním školním roce proběhla v pořadí již čtvrtá návštěva tentokrát našich žáků v polské Jerce. Celkem 18 žáků a 6 dospělých odcestovalo ve čtvrtek 16. 5. 2013 brzy ráno směrem na sever.

První zastávkou naší cesty byl koncentrační tábor Gross Rosen, který leží nedaleko od hranic. Všichni jsme s úzkostí, ale i zájmem sledovali výklad o hrůzných podmínkách a poměrech, které panovaly ve všech koncentračních táborech Říše. V době odjezdu nás už netrpělivě očekávali v Jerce, kam jsme dorazili s menším zpožděním až v 17 hodin.

První kroky z autobusu, mírné rozpaky těch, kdo se s polskými kamarády viděli poprvé, hlučnější přivítání těch, kteří se znali od nás, z Borové. Srdečné přijetí všech ve škole, dokonce česky zpívanou písničkou Malovaný džbánku! A pak už nastupování do aut a odjezd do polských rodin. A jak to všechno viděli ti, kteří už nebyli žádnými nováčky?

„V rodině, ve které jsem strávila část našeho pobytu, jsem si to strašně moc užila,“ vypráví Anežka Stránská z IX. třídy. „Všichni členové polské rodiny byli strašně milí a hodní. Po příjezdu jsem měla připravený pokoj, kde jsem následující noci spala. Všichni mě velmi srdečně přivítali u bohaté večeře, při které jsme si mezi sebou povídali. Díky mojí polské kamarádce Aše jsem poznala i jiné rodiny, u kterých zase bydleli jiní Borováci.

A čeho se asi nejvíc báli zpočátku úplně všichni? „Jak se tam asi budeme domlouvat?“, odpovídá bez rozmyšlení deváťáčka Eliška Havlíčková. „Ale hned během několika minut se ukázalo, že je to vlastně velmi snadné. Většinou jsme mluvili v pomalejším tempu česko-polsky, a když přišla krize, tak jsme zapojovali angličtinu a němčinu, ovšem někdy to jistily i ruce a nohy. Některá slova si jsou naštěstí podobná. Také jsem zjistila, že někteří se bavili více s rodiči, protože ti rozuměli víc. Všem, kteří se bojí, že se v Polsku nedomluví, chci vzkázat, že se bojí zbytečně. Všem doporučuji, aby si vzali polské žáky do rodin. Já osobně bych tam hned jela znovu, nebo kdyby to šlo, vrátila bych čas, protože pro mě to byl opravdu velký zážitek!“

Část pátečního dne jsme strávili ve vyučování ve škole. „Když jsme vystoupili z autobusu, tak mě hned zaujala budova školy v Jerce,“ líčí své postřehy Vilda Paušima. „Škola je postavená z červených cihel, což trochu připomíná anglický styl. I vzdělávání probíhá odlišně. Co podle mě mají nejlepší, je tělocvična a hřiště hned u školy. V Polsku je hodně věřících lidí, a tak i ve třídách visí kříže vedle polských státních znaků. Ve škole se nepřezouvají a o přestávkách tráví většinu času na venkovním hřišti při různých hrách. Myslím, že celá škola je sportovně založena. Místní dokonce vyhráli Mistrovství škol v házené, sportu, který jim je hodně blízký. Jinak bych řekl, že naše škola má lepší elektronickou vybavenost.“

A co všechno se dá stihnout a vidět za necelé tři dny? Tak o tom ví své další deváťáci Pepa Smejkal a Lukáš Blažek. „Program, který si pro nás Poláci připravili, byl velice pestrý a zajímavý. Prohlídka školy, nápadité přivítání polskými žáky, vyučování v polské škole, turnaje

ve fotbale a vybíjené, večer v zábavném parku, prohlídka historické Poznaně, společná setkání kamarádů – tak tohle všechno jsme opravdu stihli. A najednou tu bylo nedělní ráno a všechny nás překvapilo, jak rychle to uteklo. Loučení, sliby, že si určitě napíšeme, závěrečné mávání a troubení autobusu.....A nás už čekal jenom návrat domů.“ (19. 5. 2013)